

Oponentský posudek na diplomovou práci

Bc. Laura Vassileva

Studentstvo píše vlastní Ústavu: Etnografie rezistenčních praktik na Boğaziçi univerzitě v Turecku

Laura Vassileva si za téma svojí diplomové práce vybrala zkoumání různých forem odporu, které praktikují studující a akademici/čky na Boğaziçi univerzitu v Istanbulu a jako metodu zvolila etnografický výzkum. Téma je to atraktivní a vzhledem k rostoucí vlně politického autoritářství jej považuji za relevantní a aktuální. Zvolenou metodu za adekvátní. Autorka etnografii využila nejen k získávání a utváření dat, ale i jako žánr psaní textu, což považuji také za dobré, obzvláště když se to podaří tak, jako v tomto případě. Hned na úvod je třeba říct, že práce se totiž velice dobře čte a je vysoce nadstandardní.

Autorka v úvodu popisuje nejen volbu tématu, ale velice pěkně i to, jak se jí výzkum v terénu měnil pod rukama a jak se s tím vyrovnávala. Svědčí to nejen o autorčině otevřenosti terénu, ale také o její schopnosti výzkumné reflexe. Líbí se mi, jak autorka popisuje, jak se postupně do terénu nořila, jakým dilematům a praktickým, ale i etickým problémům čelila, a jak je řešila. To dodává práci na důvěryhodnosti a navíc to svědčí i o erudici autorky. Oceňuji také, že autorka prováděla výzkum v domorodém jazyce (což podle mého názoru nebývá u magisterských prací tak zcela standard), a také to jak popisuje různé obtíže, kterým při tom čelila. Po metodologické stránce považuji práci za kvalitní, a autorka prokázala, že si ji osvojila nad míru běžnou u magisterských prací.

V kapitole o Novém Turecku poskytuje autorka zdařilý vhled do kontextu výzkumu i pro lidi, kteří dynamicky se vyvíjející situaci v Turecku detailně neznají. Podobně zdařilá je následující kapitola o situaci a o represích a odporu na tureckých univerzitách.

Svůj výzkum napojila na teoretické debaty o antropologii rezistence, přičemž se jí to podařilo nenásilně začlenit do textu a příběhu jejího výzkumu, takže to působí „organicky“. Autorka se v tom orientuje a zdařile teorii využívá k analýze svých dat.

Jak už jsem psal, práce se velice dobře čte, jako napínavý příběh, který je podložený solidním výzkumem a nabitý teorií.

Jako oponent nemám k práci žádné výtky, protože ji považuji za velice kvalitní, zdařilou, na magisterské poměry nadstandardní a hledat výtky za každou cenu mi přijde nedůstojné. Nicméně práce při četní mě napadly různé otázky a zmínil bych dvě.

Ta první se týká pasáže na straně 30, kde autorka píše o kultivaci subjektivity a o „znovupřivlastňování“ subjektivity v tom smyslu, že se studující mají možnost stát, kým jsou (podobně jako slovinští anarchisté a dánští squatteři). To „znovupřivlastnění“ mi přijde matoucí. Mám tomu rozumět tak, že se navracejí k nějaké své „přirozenosti“? (Chápu, že asi ne). Moje rozumnění kultivaci subjektivity by spíš bylo ve smyslu stávat se někým jiným, než mi/nám bylo vnucováno a v čem jsme byli socializováni. Ostatně autorka sama pak na straně 35 píše: „ Studentstvo svým důrazem na diverzitu při tělesné přítomnosti na kampusu – nechat platit veškerá těla – bojuje proti správě sociální diferencí, a zároveň se v rámci protestu stává tím, kým chce být, respektive právě znovupřivlastňováním svých subjektivit bojuje proti správě sociálních diferencí.“ Mohla by tak autorka více vysvětlit pojem „znovupřivlastnění“?

Druhá otázka je už nad rámec samotné práce a antropologie. Zajímalo by mne, zda autorka na základě výzkumu vidí nějaké paralely/srovnání atd. mezi situací v Turecku a v Česku?

Práci **doporučuji k obhajobě** a hodnotím **výborně**.

V Praze, 11. září 2024

Mgr. et Mgr. Arnošt Novák, Ph.D.